

Μια διαδρομή που θα μου μείνει αξέχαστη

Πρόσφατα είχα πάει μια βόλτα με ποδήλατα στον Ταϊγέτο, μαζί με τον πατέρα μου και με πολλούς άλλους άντρες. Ήμουν ο μικρότερος από όλους και δεν υπήρχε άλλο παιδί στην ηλικία μου.

Αφού ξύπνησα, έφαγα πρωινό και ντύθηκα κατάλληλα. Φόρεσα ζεστά ρούχα που κάλυπταν όλο μου το σώμα, καθώς στον Ταϊγέτο, τόσο ψηλά, θα έκανε πάρα πολύ κρύο. Είχαμε συνεννοηθεί να συναντηθούμε στις οχτώ το πρωί στο κλειστό γήπεδο του μπάσκετ. Στις οχτώ παρά δέκα ξεκινήσαμε με τον πατέρα μου από το σπίτι μας με τα ποδήλατά μας. Ήμασταν εφοδιασμένοι με πολύ νερό και με πολλά τρόφιμα. Φτάσαμε ακριβώς στην ώρα μας. Φορτώσαμε τα ποδήλατά μας σε ένα από τα τέσσερα αγροτικά και φύγαμε.

Τα αυτοκίνητα ακολουθώντας μια διαδρομή ανηφορική και γεμάτη στροφές, μας πήγαν στην παιδική κατασκήνωση «Ταϊγέτη». Εκεί ξεφορτώσαμε τα ποδήλατα και τα ελέγξαμε για ζημιές. Μετά από τον έλεγχο αυτό, αρχίσαμε τις βόλτες, καθώς έπρεπε να ζεσταθούμε. Αφού πέρασε μισή ώρα ξεκινήσαμε.

Αρχίσαμε να ανεβαίνουμε έναν ανηφορικό, γεμάτο πέτρες δρόμο. Προχωρούσαμε σχετικά αργά, όμως κάποιοι

για να δείξουν τη δύναμή τους προχώρησαν και έφυγαν από κοντά μου. Έτσι κι αλλιώς θα τους ξανασυναντούσαμε, γιατί θα κάναμε μία στάση πριν την κατηφόρα που θα ακολουθούσε. Οι περισσότεροι ενήλικες, συμπεριλαμβανομένου και του πατέρα μου, είχαν γίνει κόκκινοι σαν παντζάρια από την κούραση. Εγώ όμως ήμουν ακόμα ακμαίος. Προχωρούσα με τον πατέρα μου για να μην κουραστώ, επειδή ήμασταν ακόμα στην αρχή. Τελικά φτάσαμε στο σημείο της στάσης. Όταν μαζεύτηκαν όλοι, ξεκινήσαμε για την «κατηφόρα». Η κατηφόρα αυτή ήταν απότομη και μεγάλη. Επειδή μου αρέσουν τα δύσκολα, προχώρησα μπροστά αφήνοντας πίσω τον πατέρα μου.

Ύστερα κάναμε ακόμα μια στάση σε πηγές για να πιούμε νερό, να δροσιστούμε και να φάμε ένα σνακ. Ξεκινήσαμε για μια ακόμα δύσκολη ανηφόρα, η οποία μας πήρε μια ολόκληρη ώρα για να την ανεβούμε. Σε μια στιγμή βαρέθηκα την ανάβαση αυτή και κρατήθηκα από την καρότσα του αγροτικού αυτοκινήτου που μας ακολουθούσε. Το αυτοκίνητο αυτό, ήταν κοντά μας σε όλη την διαδρομή και βοήθησε στη μεταφορά των ποδηλάτων και οποιουδήποτε χρειαζόταν βοήθεια. Από την καρότσα του κρατήθηκε και ο πατέρας μου. Μετά από κάμποση ώρα όμως, έπεσε εξαιτίας μιας πέτρας η οποία χτύπησε την μπροστινή ρόδα του ποδηλάτου του. Δεν τραυματίστηκε

σοβαρά, ευτυχώς. Σηκώθηκε και ανέβηκε στο ποδήλατό του και συνεχίσαμε την διαδρομή.

Μετά από κάθε ανηφόρα ακολουθούσε και μια κατηφόρα. Τώρα ήμασταν στην τελευταία κατηφόρα. Μετά θα χωριζόμασταν. Αυτή η τελευταία ήταν γεμάτη μεγάλες πέτρες και απότομες στροφές και πολύ επικίνδυνες. Κινδύνευσα να πέσω σε αυτό το κομμάτι της διαδρομής πολλές φορές. Κάναμε μια τελευταία στάση και χωριστήκαμε σε αυτούς που θα συνέχιζαν τη διαδρομή προς το καταφύγιο του Ταϋγέτου και σε εκείνους που θα γύριζαν στη Σπάρτη.

Ο πατέρας μου κι εγώ ανήκαμε στη δεύτερη κατηγορία, καθώς ο προπονητής μου δεν με άφησε να συνεχίσω, γιατί δεν έπρεπε, λόγω ηλικίας και δυσκολίας της διαδρομής αυτής. Φτάσαμε σε ένα σταυροδρόμι. Εκεί ακολούθησε ένας μονότονος ίσιος δρόμος για την επιστροφή μας στη Σπάρτη.

Παρόλα αυτά εγώ πέρασα παρά πολύ ωραία. Έπιασα 60 χλμ σε ασφαλτοστρωμένη κατηφόρα με πέταλα. Πέρασα φανταστικά σε αυτήν τη βόλτα και θα μου μείνει αξέχαστη. Αλλά και στον πατέρα μου. Ελπίζω να ξαναπάω και να ολοκληρώσω τη διαδρομή προς το καταφύγιο του Ταϋγέτου. Σας το συστήνω ανεπιφύλακτα.

Δημήτρης Καββούρης, Α Γυμνασίου